

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

23.P-280/16

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu toga suda Romini Markovinović u pravnoj stvari tužitelja JELAČIĆ d.o.o. u stečaju, OIB: 25074572587, Zagreb, Petrinjska 40, kojeg zastupa odvjetnik Damir Mikić, Zagreb, Trnjanska cesta, protiv tuženika ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 41 OIB: 85584865987, kojeg zastupaju odvjetnici iz OD Orehovec, Vinter i dr., Zagreb, Smičiklasnova 18, te umješača na strani tuženika MAR-TEL d.o.o., Zagreb, Ilica 276, OIB: 97151687583, kojeg zastupa odvjetnik Dominik Nizić, Zagreb, Palinovečka 49, nakon javne glavne rasprave zaključene 21.svibnja 2019.g, u prisutnosti punomoćnika tužitelja i tuženika, s danom objave 28.svibnja 2019. godine

p r e s u d i o j e:

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da u roku osam dana plati tužitelju novčanu tražbinu u iznosu od 4.665.570,73 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 27.09.2007. do 31.12.2007. po stopi koju određuje čl.1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena“.

II Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 473.435,00 kn, u roku 8 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova u iznosu od 523.005,00 kn kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj u tužbi i tijekom postupka tvrdi da je tužitelj kao izvođač sa Gradom Zagrebom kao investitorom zaključio Ugovor o gradnji broj 1637/06-II od 05. rujna 2006.,

temeljem kojeg ugovora izvođač preuzima uklanjanje postojećeg i građenje zamjenskog objekta dječjeg vrtića Sunce – Retkovec. Navodi da je tužitelj kao oprematelj s Gradom Zagrebom kao investitorom zaključio i Ugovor broj 595/07-II od 19. srpnja 2007., temeljem kojeg ugovora investitor povjerava, a oprematelj preuzima obvezu opremanja građevine dječjeg vrtića. Tužitelj također ističe da je s Gradom Zagrebom zaključio i I Aneks broj 1014/07-II od 31. prosinca 2007., temeljem kojeg Aneksa su Grad Zagreb i Zagrebački Holding d.o.o. utvrdili da je Grad Zagreb prenio, a Zagrebački Holding d.o.o. preuzeo sva prava i obveze iz osnovnog Ugovora od 19. srpnja 2007. te da Zagrebački Holding d.o.o. stupa na mjesto investitora. Ističe da je tijekom izvođenja građevinskih radova na predmetnom objektu došlo do određenog preprojektiranja na zahtjev investitora, ovdje tuženika, a što je dovelo do povećanja troškova građenja predmetnog objekta te obima građevinskih radova koji se ogledaju u naknadno izvedenim radovima i nepredviđenim radovima, a što proizlazi i iz Zapisnika komisije za konačni obračun od 17. prosinca 2007. Stoga na ime naknadno izvedenih radova i nepredviđenih radova potražuje iznos od 4.665.570,73 kn.

Tuženik je u odgovoru na tužbu i tijekom postupka ističe u bitnom da radovi nisu izvršeni, da predmetni Zapisnik komisije za konačni obračun nije dokaz te da osoba koja je potpisala predmetni zapisnik nije bila ovlaštena predstavnik investitora, da tužitelj nije dokazao da je imao pisanu suglasnost za izvođenje naknadnih radova, da je sporno da su takvi radovi bili nužni, da je prema ugovoru za takve radove potrebno sklopiti dopunski ugovor sukladno Zakonu o javnoj nabavi te da su ugovoreni radovi od strane tužitelja imali velike nedostatke zbog kojih se vodi spor radi naknade štete. U daljnjem tijeku postupka tuženik ističe i prigovor radi prebijanja u iznosu od 3.443.417,80 kn. Također, tijekom postupka navodi da je tužitelj svoja potraživanja koja ima prema tuženiku još 2008. godine prenio Ugovorom o ustupu tražbine (cesiji) na društvo MAR-TEL d.o.o. te stoga ističe prigovor aktivne legitimacije na strani tužitelja.

U daljnjem tijeku postupka tužitelj je osporavao protutražbinu tuženika navodeći u bitnom, da navedeni ugovor o ustupu potraživanja nema utjecaja na stranke u ovom postupku radi stečaja te da isti ugovor nije konzumiran.

Rješenjem ovog suda broj P-3143/10 od 24.03.2011. utvrđen je prekid postupka jer je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-376/10 od 12.01.2011. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem, a rješenjem ovog suda broj P-3143/10 od 12.07.2011. postupak je nastavljen.

Podneskom od 02.07.2012. društvo MAR-TEL d.o.o. navodi da ima pravni interes da se u postupku pridruži tužitelju budući da je sa tužiteljem sklopio Kooperantski ugovor broj 53/07 od 22. 01. 2007. Podneskom od 02. 11.2015. društvo MAR- TEL d.o.o. navodi da ima pravni interes da se u postupku pridruži tuženiku, a obzirom na Ugovor o ustupu tražbine iz 2008. godine.

Rješenjem suda broj P-280/16 od 21.05.2019. sud je dopustio umješaču da se umiješa na strani tuženika.

U tijeku dokaznog postupka, ovaj sud je izvršio uvid u dokumentaciju u spisu i to : Ugovor o gradnji od 05.09.2006. (list 7-11 spisa), Ugovor od 19.07.2007. (list 12-15 spisa), I Aneks ugovoru, reg broj 595/07-II od 19.07.2007. (list 16-17 spisa), Zapisnik o okončanom obračunu (list 18-23 spisa), Zahtjev za dougovaranje od 25.01.2008. (list 24 spisa), Kooperantski ugovor broj 53/07 od 22.01.2007. (list 43-46 spisa), Promemorija od 20.05.2009. (list 61-63 spisa), Nedostaci izvedeni radova (list 93-114 spisa), dopisi tuženika za otklanjanje nedostataka i dokumentacija (list 115-275 spisa), računi i dokumentacija na kojima tuženik temelji istaknuti prigovor prijeboja (list 281-306 spisa), dokumentacija (list

322-454 spisa), Ugovor o ustupu tražbine (cesija) od 06.10.2008. (list 506-507 i 510-511 spisa), Ugovor o cesiji broj 01/08 (list 508 spisa), dopis tužitelja od 19.12.2008. (list 533 spisa), proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Renata Šoprek (list 76-77 spisa), Gordan Handžek (list 78-79 spisa), Zdenislav Jelačić (list 80-81 spisa), Miljenko Tucibat (list 82-83 spisa), te je proveden dokaz građevinskim vještačenjem po vještaku Borisu Ogrizeku (list 458-489 spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza, te temeljem rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu sa odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13; dalje u tekstu ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan u cijelosti.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za plaćanjem cijene s osnova naknadnih i nepredviđenih radova koji mu nisu plaćeni u iznosu od 4.665.570,73 kn.

Između stranaka nije sporno da su bile u poslovnom odnosu.

Između stranaka je prvo bilo sporno da li su radovi bili izvršeni, da li je postojala pisana suglasnost da se izvedu, da li su radovi bili nužni kao i vrijednost izvedenih radova. Sporno je bilo i da li postoji protupotraživanje tuženika u iznosu od 3.443.417,80 kn jer je tuženik istaknuo prigovor radi prebijanja. Tuženik je podneskom od 24.02.2016. povukao prigovor radi prebijanja (list 516 spisa).

Između stranaka je tijekom postupka postalo sporno i da li je tužitelj aktivno legitimiran, odnosno da li je tužitelj ovlašten potraživati utuženi iznos s obzirom da je tražbina prenesena Ugovorom o ustupu tražbine od 06.10.2008. u iznosu od 3.387.859,48 kn. Sporna je osnova i visina preostalog potraživanja tužitelju u iznosu od 1.047.304,30 kn.

Radi utvrđenja ove sporne činjenice su je izvršio uvid u Ugovor o ustupu tražbine (cesija) od 06.10.2008 (list 506-507 i 510-511 spisa).

Najprije valja reći da je Ugovor sklopljen između Jelačić d.o.o. kao vjerovnika (ustupitelja, cedenta), ovdje tužitelja i Martel d.o.o. kao novog vjerovnika (primatelj, cesionar), ovdje umješac na strani tuženika. U predmetnom ugovoru Zagrebački holding d.o.o., ovdje tuženik je dužnik (cesus), iako isti nije potpisnik ugovora.

Prema čl 1. Ugovora (list 506-507 i 510-511 spisa), cedent (tužitelj) ustupa svoje potraživanje od cesusa (tuženika) u iznosu 3.387.859,48 kn na ime izvedenih, a neplaćenih radova, cesionaru MAR-TEL d.o.o. Ugovoreno je i da primatelj ima potraživanje prema ustupitelju u iznosu od 2.463.222,56 kn.

Prema članku 2. ustupitelj potpisom Ugovora prenosi na primatelja svoju tražbinu koju ima prema dužniku Zagrebački Holding d.o.o. u iznosu koji je potreban za cjelokupno namirenje primateljjevog potraživanja kao što je navedeno u članku 1. ovog Ugovora.

Prema članku 3. ustupitelj prenosi potraživanje radi ispunjenja svoje obveze koja je navedena u članku 1 Ugovora.

Dakle iz predmetnog ugovora proizlazi da ovom konkretnom slučaju tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji u svojstvu cedenta (starog vjerovnika).

Navedeni Ugovor je uredno potpisan od strane ovlaštenih osoba kao i ovjeren pečatom.

Odredbom čl.80. st.1.Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15; dalje ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovog svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog.

U odnosu na predmetni Ugovor o cesiji tužitelj je istaknuo da navedeni ugovor nije nikada izvršen te da umješač (cesionar) nije nikada zatražio ispunjenje obveze od tuženika iz spornog ugovora, da tuženik nije izvršio obveze iz predmetnog ugovora, da stečajna upraviteljica kao niti tuženik za isti nisu znali dok nije dostavljen u ovom predmetu, da ugovor zbog toga što je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak nije od utjecaja te da je tužiteljev račun bio blokiran u vrijeme sklapanja ugovora pa da zbog toga ugovor nije zakonit.

Radi istaknutih prigovora tužitelja potrebno je razjasniti pravnu prirodu ugovora o cesiji. Naime, u poslu cesije javljaju se tri osobe: vjerovnik (cedent), novi vjerovnik (cesionar) i dužnik (cesus). Tražbina se s cedenta prenosi na cesionara u trenutku sklapanja ugovora između njih dvojice i tom trenutku dolazi do svih učinaka cesije i u odnosu između cedenta i cesionara ali i u odnosu prema trećima. Dakle, učinci cesije nastupaju sklapanjem ugovora o cesiji. Prijenos tražbine s cedenta na cesionara osnovni je učinak cesije što ujedno ima kao posljedicu i promjenu vjerovnika. Osim toga, ugovorom o ustupu tražbine nijedna od ugovornih strana ne preuzima zapravo nikakvu obvezu, već cedent prenosi tražbinu cesionaru, a cesionar tu tražbinu prihvaća. Cesija usprkos tome što je ugovor, nije ujedno i kontrakt tj. ugovor kojim se zasnivaju obveze. Po svojoj naravi cesija je posao raspolaganja, a poslovima raspolaganja svojstveno je da se njima neko pravo izravno prenosi, opterećuje, mijenja ili dokida, a cesijom se tražbina prenosi iz jedne imovine u imovinu druge osobe. U to smislu su navodi tužitelja da tuženik nije izvršio svoje obveze iz ugovora ili da umješač, cesionar nije zatražio nikakvo plaćanje od tuženika ili da ugovor nije konzumiran, neodlučujući za rješenje spora ili valjanost ugovora. Isto tako s obzirom da je stečaj otvoren nakon potpisivanja ugovora o cesiji (12.01.2011.) navodi tužitelja o utjecaju stečajnog postupka su u potpunosti irelevantni jer su učinci cesije nastupili sklapanjem ugovora i u tom trenutku tražbina se prenijela u imovinu cesionara, ovdje umješača. To što je tužiteljev račun eventualno bio u blokadi u vrijeme sklapanja ugovora o cesiji također nije od nikakvog utjecaja na valjanost ugovora niti je ovo postupak o pobijanju pravnih radnji u stečaju ili izvan stečaja.

Dakle, opće materijalne pretpostavke da bi tužitelj mogao pobijati pravne radnje svoga dužnika jesu dospelost tražbine, pravna radnja dužnika čija je posljedica šteta po vjerovnika te nesposobnost dužnika za plaćanje.

Stoga, tužitelj zaista nema aktivnu legitimacije u ovom predmetu i činjenice je da njemu ne pripada tražbina u iznosu od 3.387.859,48 kn.

Sklapanjem ugovora o cesiji cedent prestaje biti vjerovnikom, a na njegovo mjesto dolazi cesionar. Takvom promjenom dotadašnji vjerovnik i dužnik više nisu u pravnom odnosu i ustupitelj, ovdje tužitelj nema više aktivnu legitimaciju tražiti izvršenje dužne činidbe od dužnika, niti dužnik može valjano ispuniti svoje potraživanje ustupitelju. S obzirom da cesija zapravo znači prestanak cedentovog prava tražiti ispunjenje obveze od dužnika, tužitelj nije aktivno legitimiran u ovom postupku. Dakle, primatelj, cesionar stječe ovlasti poduzimati radnje u svrhu ostvarivanja svoje tražbine, odnosno ustupljeno potraživanje može samo umješač kao novi vjerovnik, cesionar, ostvarivati prema dužniku.

Odredbom čl. 322. ZOO-a određeno je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Iz provedenog dokaznog postupka, a imajući u vidu sve prigovore tužitelja na predmetni ugovor o cesiji, sud nije utvrdio povredu odredaba kogentnih normi, Ustava Republike Hrvatske ili morala stoga je u smislu odredbe čl. 322. st. 1. ZOO-a prigovor tužitelja o nevaljanosti ugovora sud ocijenio neosnovanim. Valja samo napomenuti da tužitelj nije iznosio činjenice u smislu poboynosti ugovora niti je navodio takve nedostatke ugovora niti je tražio poništaj predmetnog ugovora u ovom ili drugom postupku. Osim toga

sud ne može o razlozima poboynosti odlučivati kao o prejudicijelnom pitanju na temelju eventualnih prigovora.

Slijedom navedenoga, tužbeni je zahtjev utvrđen neosnovanim i to zbog nedostatka aktivne legitimacije tužitelja za vođenje ovakvog spora i to za iznos od 3.387.859,48 kn (preneseni iznos potraživanja na umješaača na ime izvedenih, a neplaćenih radova).

Dalje, kao što je već rečeno, predmet spora je zahtjev tužitelja za plaćanjem cijene s osnova naknadnih i dodatnih radova koji mu nisu plaćeni u iznosu od 4.665.570,73 kn, a s obzirom da tužitelj nije aktivno legitimiran za iznos od 3.387.859,48 kn, preostalo je potraživanje tužitelja na ime izvedenih i neplaćenih radova u iznosu od 1.277.711,25 kn i koje nije preneseno ugovorom o cesiji, pa je valjalo razmotriti osnov i visinu tog dijela potraživanja.

Sud je radi utvrđivanja spornih činjenica (da li su izvedeni radovi koji nisu naplaćeni) izveo dokaz građevinskim vještačenjem po vještaku Borisu Ogrizeku.

Na temelju nalaza i mišljenja vještaka Borisa Ogrizeka (list 458-489 spisa) sud je utvrdio da su izvedeni naknadni neugovoreni radovi u vrijednosti od 3.387.859,48 kn (sa PDV-om). Utvrđeno je i da se dodatno potraživanje u iznosu od 1.277.711,25 kn (sa PDV-om) koje nije priznato od strane nadzornog inženjera, da se odnosi na primjenu faktora kod obračuna jediničnih cijena. Proizlazi da pitanje da li tužitelj ima ili nema pravo u tom iznosu i na taj način povećavati vrijednost izvedenih radova temeljem koeficijenta faktora poduzeća nije u nadležnosti vještaka, a osim toga izračun i primjena koeficijenta faktora poduzeća vezano za jedinične cijene prema mišljenju vještaka spada u nadležnost financijsko knjigovodstvenog vještaka.

Sud je nalaz i mišljenje sudskog vještaka ocijenio nepristranim, jasnim, logičnim i argumentiranim, stranke na njega nisu imale primjedbe pa ga je takvog u cijelosti prihvatio.

Iz predmetnih ugovora od 05.09.2006. 19.07.2007. dovodeći iste u vezu sa ponudama i ostalom dokumentacijom, nije moguće utvrditi da su stranke ugovorile cijenu na taj način odnosno takav način računanja cijene. Naime, glavna je obveza investitora platiti ugovorenu cijenu i cijena radova se može odrediti na razne načine, međutim, naručitelj u poslu građenja zanima samo cijena koja je ugovorena, a da li je u tu cijenu izvođač uračunao i na koji način je to uračunao faktor poduzeća (dakle, radnici, smještaj, satnica itd.) naručitelja ne zanima, a posebno nije dužan plaćati takvu financijsku kategoriju ukoliko ona nije posebno ugovorena. Prema mišljenju ovoga suda iz ničeg ne proizlazi da tužitelj ima pravo na primjenu faktora poduzeća, a da i ima pravo, niti u kojem slučaju nema pravo na razdvajanje cijene- jer s radi se o financijskoj kategoriji koja se zapravo i ne prikazuje.

Međutim, ono što je ključno, i što je bio zadatak vještaka je , da li su radovi izvedeni i u kojoj vrijednosti, a iz vještačkog nalaza proizlazi da je tužitelj izveo radove u vrijednosti 3.387.859,48 kn, a ne u iznosu od 4.665.570,73 kn, dakle, preostali iznos od 1.047.304, 30 kn je primjena faktora poduzeća koja se ne odnosi na izvedene radove i za koje tužitelj nema osnove.

Također iz iskaz svjedoka Miljenka Tucibata (list 82-83 spisa), koji je bio nadzorni inženjer na predmetnom slučaju proizlazi da nadzorni inženjer nije prihvatio radove u iznosu od 1.000.000,00 kn obzirom da je tužitelj u svom obračunu iznio bruto satnicu puta koeficijent faktora tvrtke, a obračun je trebalo postaviti ili neto satnicu puta faktor tvrtke ili

bruto bez faktora, a sve sukladno Uzancama o građenju i Biltenu standardne kalkulacije od IGH.

Osim toga, kao što i proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka, razliku jedinične cijene zbog primjene faktora poduzeća vodeći računa o svim parametrima o kojima ovisi cijena, ukoliko su stranke tako i ugovorile, ne može se utvrditi građevinskim vještačenjem, već samo financijskim vještačenjem jer sud ne raspolaže potrebnim stručnim znanjem, a takav dokazni prijedlog tužitelj nije predlagao. Tužitelj na te okolnosti nije predlagao niti druge dokaze. Stoga sud nije mogao utvrditi niti osnov niti visinu tog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na cijenu radova pa je o spornoj činjenici tog dijela tužbenog zahtjeva odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13, dalje: ZPP). Naime, pravilo o teretu dokazivanja obvezuje sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava. Dužnost je stranaka u parnici iznijeti činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i predložiti dokaze na kojima se te činjenice mogu utvrditi. Njihova je dužnost također iznijeti činjenice i predložiti dokazna sredstva prikladna za stjecanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost i visina zahtjeva stranke. Ako stranka u tome ne uspije, sud će izvesti zaključak o nedokazanosti, odnosno o neistinitosti njene tvrdnje pa će njen zahtjev odbiti kao neosnovan.

Slijedom navedenog sud zaključuje da i za dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.277.711,25 kn nema osnove.

S obzirom da je sud odlučne činjenice mogao utvrditi na temelju izvedenih dokaza i s obzirom na zauzeta pravna shvaćanja dana u obrazloženju, sud je izvođenje daljnjih dokaza ocijenio nepotrebnim, te je odbio daljnje dokazne prijedloge. Sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka jer njihovi iskazi nisu bili bitni za razrješenje spora među strankama, a u odnosu na drugi ugovor o cesiji na koji se poziva umješač, sud nije provodio dokaze, jer osim što uredno pozvani umješač nije pristupio ročištu na kojem je glavna rasprava zaključena kako bi pojasnio činjenice na kojim uopće temelji postojanje još jednog ugovora o cesiji, sud isto nije smatrao relevantnim za razrješenje spora među strankama jer da je takva ugovor i postojao, sud bi u bitnom, u suštini, donio jednaku odluku u ovom predmetu.

Slijedom svega navedenog sud je odbio tužbeni zahtjev u cijelosti te je odlučeno kao pod točkom I izreke presude.

Odluku o troškovima postupka iz toč. II i III. izreke presude sud je donio primjenom odredbe čl. 154. st. 1., čl. 155. i 164. st. 1. i 2. ZPP-a.

Tuženiku je priznat kao potreban za vođenje postupka zatraženi trošak zastupanja po odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“, broj 142/12, 103/14 i 118/14; dalje: OT) i to: za sastav odgovora na tužbu i podneska od 20.10.2015. u iznosu od po 58.320,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% (Tbr. 8/1 OT-a), za sastav podnesaka od 28.01.2014., 10.04.2014., 24.02.2016. i 18.04.2016. u iznosu od po 625,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% (Tbr. 8/3 OT-a), za zastupanje na ročištima 11.09.2013., 20.12.2013., 19.03.2014., 03.11.2015. i 21.05.2019. u iznosu od po 58.320,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% (Tbr. 9/1 OT-a), za zastupanje na ročištima 18.09.2014. i 17.12.2014. u iznosu od po 29.160,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% (Tbr. 9/2 OT-a), za zastupanje na ročištima 10.07.2015., 29.01.2016. i 24.05.2016. u iznosu od po 625,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% (Tbr. 9/5 OT-a), trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, što sveukupno iznosi 473.435,00 kn.

Tuženiku nije priznat trošak sastava podnesaka od 28.01.2014., 10.04.2014. i 24.02.2016. u iznosu od po 57.695,00 kn (preko dosuđenog u iznosu od 625,00 kn do zatraženog u iznosu od 58.320,00 kn) s uključenim PDV-om od 25% po Tbr.8/1 OT jer

navedeni podnesci pripadaju kategoriji "ostalih podnesaka" kojima pripada samo 25% iznosa pune Tarife, ali ne više od 50 bodova.

Nije mu priznat niti trošak sastava podnesaka od 25.04.2014., 21.11.2014., i 19.08.2015. u iznosu od po 58.320,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% te od 16.03.2015. u iznosu od 625,00 kn a uključenim PDV-om od 25% jer nisu bili potrebni radi vođenja parnice u smislu čl. 155 ZPP.

Tuženiku nije priznat niti zatraženi iznos za ročišta održana 18.09.2014. i 17.12.2014. u iznosu od po 29.160,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% (Tbr. 9/1 OT-a) preko dosuđenog u iznosu od po 29.160,00 kn sa uključenim PDV-om od 25% jer se na navedenim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi.

Tuženik je odbijen i s prekomjernim zahtjevom troška pristupa na ročište 29.01.2016. i 24.05.2016. u iznosu od po 57.695,00 kn (preko dosuđenog u iznosu od 625,00 kn do zatraženog u iznosu od 58.320,00 kn) s uključenim PDV-om od 25% po Tbr 9/5 OT jer su ročišta odgođena prije početka raspravljanja.

Nepotrebno je sud ocijenio zahtjev tužitelja za naknadu troškova pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 500,00 kn uvećano za PDV od 25%, a to stoga što se dostava presude strankama koje su obaviještene o ročištu na kojem se presuda objavljuje, u slučaju njihovog nedolaska na ročište za objavu, obavlja putem e-oglasne ploče suda istog dana kad je presuda objavljena pa je stoga trošak dolaska na ročište na kojem se presuda objavljuje nepotreban u smislu čl. 155 ZPP.

U Zagrebu, 28.svibnja 2019.god.

SUDAC:

Romana Markovčević, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

U sporovima male vrijednosti presuda se može pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Za točnost otpravka ovlašteni službenik:

Belma Čolić

Belma Čolić